

چرا شام خداوند، ابزاری برای فیض است؟

جوئنتی رودس

در سال‌های اخیر، موج گسترده‌ای از کتاب‌ها و منابع به راه افتاده که کلیسا را به «انجیل‌محور» بودن تشویق می‌کنند. از ما خواسته می‌شود والدین انجیل‌محور باشیم، موعظه‌های انجیل‌محور بنویسیم، و به‌عنوان اجتماعاتی انجیل‌محور زندگی کنیم. همه‌ی این‌ها خوب و نیکوست. اما یک کلیسا چگونه می‌تواند صلیب، یعنی مرگ کفاره‌بخش خداوند عیسی را، در کانون خدمت خود حفظ کند؟ خوشبختانه، نیازی نیست خادمین سر خود را بخاراند یا دور هم بنشینند و به دنبال ایده‌های نوآورانه‌ی جدید بگردند. خود خداوند عیسی، دستورالعمل‌های روشنی به‌جا گذاشته است.

در حالی که عیسی برای آخرین بار پیش از دستگیری و مصلوب شدن در کنار شاگردانش نشسته بود، «او نان را گرفت و چون شکر کرده بود، آن را پاره کرد و به ایشان داد و فرمود: "این است بدن من که برای شما داده می‌شود. این را به یاد من به‌جا آرید"» (لوقا ۲۲: ۱۹). «این را به یاد من به‌جا آرید.» شام خداوند، به‌عنوان یک وعده‌ی غذایی ساده با نان و شراب، برای پرستش کلیسا ضروری است تا مرگ نجات‌دهنده‌ی او را به یاد آورد و جشن بگیرد.

همین حالا می‌توانیم یکی از برکات شام خداوند را ببینیم: این عمل به ما یادآوری می‌کند که بدن عیسی پاره شد تا بدن ما هرگز پاره نشود، و خون او ریخته شد تا خون ما در امان بماند. لعنت مرگ بر او فرود آمد، و بنابراین برکات حیات به قوم او داده شده است. این به وضوح نشان می‌دهد که برگزاری شام خداوند، به‌هیچ‌وجه افزودن یا ادامه دادن قربانی‌ای که یک‌بار برای همیشه‌ی در جلجتا به انجام رسید، نیست. فریاد عیسی، «تمام شد!»، در طول قرن‌ها طنین‌انداز است و در شام خداوند اعلان می‌شود. خون او ریخته شده و نیازی به ریخته شدن مجدد نیست. قربانی کامل است.

به این ترتیب، شام مانند یک کلام مرئی عمل می‌کند. این عمل اطلاعات جدیدی که از کتاب مقدس نمی‌دانیم، به ما نمی‌دهد. در عوض، همان انجیل را به صورت تصویری، بر چشم‌ها، دست‌ها، لب‌ها و دهان ما «موعظه» می‌کند. همان‌طور که در حال نوشتن هستم، دختر دوساله‌ام که از پارک بازگشته است، لنگ‌لنگان وارد دفتر من می‌شود. می‌توانم به او بگویم که دوستش دارم. سپس می‌توانم او را در آغوش بگیرم، محکم بغلش کنم و گونه‌اش را ببوسم. آغوش و بوسه چه چیزی اضافه می‌کنند؟ از یک جهت، آن‌ها هیچ اطلاعات جدیدی اضافه نمی‌کنند، اما کلماتی را که گفتم، تقویت و تأیید می‌کنند. شام خداوند نیز همین‌طور است. این هدیه‌ای از فیض خدا به ماست که پیام صلیب را تأیید می‌کند. همان‌طور که پرسش و پاسخ ۷۵ از «اعتقادنامه‌ی هایدلبرگ» بیان می‌کند: «به همان یقینی که با چشمانم می‌بینم نان خداوند برای من شکسته شده و جام با من قسمت می‌شود، به‌همان یقین بدن او برای من عرضه و شکسته شد و خون او بر صلیب برای من ریخته شد.»

اما برای درک اینکه چگونه شام خداوند یک ابزار فیض است، نکته‌ی دیگری نیز وجود دارد. شام صرفاً یک کمک بصری نیست. به هر حال، خادم فقط در جلو نمی‌ایستد و به نان شکسته و جام شراب اشاره نمی‌کند. نه، ما آن عناصر را می‌گیریم و مصرف می‌کنیم، و آن‌ها را وارد بدن خود می‌سازیم. از دید یک ناظر، به نظر می‌رسد که ما در یک وعده‌ی غذایی بسیار ساده شریک می‌شویم. و در واقع، فکر کردن به شام به عنوان یک «غذا»، به ما کمک می‌کند تا دلیل دوم فیض بخش بودن آن برای کلیسای خدا را درک کنیم: شام خداوند یک خوراک روحانی است که در آن، ما خود مسیح را دریافت می‌کنیم. ما نه فقط «با» مسیح، بلکه «از» او تغذیه می‌شویم.

همه‌ی ایمانداران، به تعبیری، دو «حیات» دارند. ما یک بدن جسمانی داریم که خدا در محبت خود آن را از طریق خوراک جسمانی تقویت می‌کند. سپس یک حیات روحانی داریم. وقتی ما به عنوان ایمانداران در شام خداوند شرکت می‌کنیم، به صورت روحانی تغذیه می‌شویم. در حالی که نان و شراب، همان نان و شراب باقی می‌مانند و به بدن و خون مسیح تبدیل نمی‌شوند، پولس همچنان از این وعده‌ی غذایی به عنوان یک «مشارکت» در بدن و خون مسیح سخن می‌گوید. در ترجمه‌های قدیمی‌تر انگلیسی آنرا، «مشارکت» (Communion) می‌خوانیم، از این رو دومین نام رایج شام خداوند «مشارکت مقدس» است. اول قرنیتان ۱۰: ۱۶ آیه‌ی کلیدی است: «پیاله برکت که آن را تبرک می‌خوانیم، آیا شراکت در خون مسیح نیست؟ و نانی را که پاره می‌کنیم، آیا شراکت در بدن مسیح نی؟»

قطعاً در اینجا یک راز وجود دارد. اما به نحوی، توسط قدرت اسرارآمیز روح القدس، هنگامی که ما نان و شراب معمولی را می‌خوریم و می‌نوشیم، از طریق ایمان، مسیح را دریافت می‌کنیم و در اتحادمان با او تقویت می‌شویم. این صرفاً یک یادآوری از فیض نیست؛ بلکه یک هدیه تازه‌ی فیض است. ما با دست‌های خالی می‌آییم - هیچ کلیسایی برای نان و شراب پولی مطالبه نمی‌کند - و دوباره مسیح را دریافت می‌کنیم، همان‌طور که پیش‌تر در کلام موعظه شده در همان مراسم دریافت کردیم. این درک به ظرافت تمرکز ما را تغییر می‌دهد: شام خداوند، پیش از آنکه زمانی باشد که ما نهایت تلاش خود را می‌کنیم تا او را با حرمت به یاد آوریم، زمانی است که مسیح در فیض دوباره نزد ما می‌آید. جهت اصلی این عمل از آسمان به زمین است، نه از زمین به آسمان. این یک حرکت دیگر از فیض است.

این مقاله بخشی از مجموعه «مبانی شاگردی مسیحی» است.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.

کشیش جونتی رودس، خادم کلیسای کرایست چرچ سنترال لیدز، واقع در لیدز، انگلستان است. او نویسنده‌ی اثر زیر است: Covenants Made Simple : Understanding God's Unfolding Promises to His People.